

ת"פ (אילת) 36215-03-25 - מדינת ישראל נ' מילגרוס ברון

בית משפט השלום באילת

ת"פ 36215-03-25 מדינת ישראל נ' ברון
תיק חיזוני: 275894/2024

לפני כבוד השופט גיל אדלמן

מאמינה
נגד
מדינת ישראל

נאשמה
AMILGRUS BRON

החלטה

ההחלטה בבקשת ההגנה לביטול כתוב אישום בהיעדר שימוש ואי קיום חובת המידע, לפי סעיף 60(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן: החוק).

העובדות

1. נגד הנאשמה הוגש ביום 13.3.2025 כתוב אישום המיחס לה עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם - עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. בדือน שהתקיים ביום 27.5.2025 טענה ב"כ הנאשמה כי זכות השימוש שלה הופרה בשל העובדה שמכتب המידע שהוא אמור להישלח אל הנאשمة על פי החוק, אכן נשלחה, אולם לכתובת כללית: "דרך יותם", ולא לכתובת הספציפית אותה מסירה הנאשמה בחקירותה במשטרה, 706 דירה 6, אילת[1]. עוד נטען כי זו כתובתה של הנאשמה כפי שמופיעה ברישומי משרד הפנים, ולראיה, כתוב האישום נשוא התיק, שנשלח לנאשמת, נשלח לכתובת זו והתקבל לידי.

3. ב"כ המאמינה טען כי על פי מערכת הדואר, קיימת אינדיקטיה לכך שדבר הדואר נמסר לעידו ביום 3.9.2024. לשיטת המאמינה "חברתי" אומרת שהנאשمة התגוררה ב-706 אלא מה,

שמבדיקה עולה, ועוד לפני שהגשנו את כתב האישום, עולה כי דבר הדואר נמסר. חבירי זועקים למי? אני לא פקיד הדואר. אני יודע שמכتب מגיע עם השם שלו ולכן חזקה על רשות הדואר שלא מסרה מכתב, מן הסתם לא נתנו את המכתב לדינה [[2](#)] נתנו אותו לנאשמת".

4. ביום 4.6.2025 הגישה המאשימה פסיקה התומכת, לטענתה, בטעוניה.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר שהוגש לידי, מצאתי לקבל את טענות ההגנה ולהורות על ביטול כתב האישום בהעדך עריכת שימוש על פי דין.

6. סעיף 60 א(א) לחוק קובע:

"רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירה פשע תשלח לחשוד הודה על כך **לפי הכתובת הידועה לה**, אלא אם כן החלטת פרקליט מחוז או ראש ייחิด התביעה, לפי העניין, כי **קיימת מניעה לכך**".

7. על בקשה לפי סעיף 60א לחוק חלה דוקטרינת הבטלות היחסית. על בית המשפט לבחון את מידת הפגם שנפל במעשה התביעה, כדי לשקל האם הוא מצדיק או מחייב ביטול מעשה הרשות. ככל שמידת הרשלנות של המאשימה גבוהה יותר, כך תהה ההחלטה לביטולו של כתב האישום. מאידך, ככל שהרשលנות נמוכה יותר, ניתן לרפא את הפגם בדרכים אחרות, מבלי להוביל לתוצאה של ביטול כתב האישום.

8. במקרה דנא, המאשימה אכן שלחה מכתב ידוע אך לכתובת כללית הכלולת שם של רחוב בלבד (רחוב ארוך במיוחד באילת, בו שוכן אף היכל בית המשפט). אין חולק כי לא מדובר בכתובתה של הנאשמת. לא זו אף זו, כתובתה של הנאשمة נמסרה בחקירתה במשטרה מיום 3.7.2024, בمعنى לשאלת מפורשת. משכך, כתובתה המדוייקת של הנאשمة הייתה ידועה למאשימה. ודוקן: כתב האישום אכן נשלח אליה לאותה כתובת. אכן ממסמך שהציגה המאשימה עולה כי מכתב הידוע נמסר ליעדו בתאריך 3.9.2024, מכאן מבקשת המאשימה להסיק כי נמסר לידיה של הנאשمة, אלא שלא די בכך לטעמי כדי לקיים את החובה המוטלת על המאשימה (להבדיל ממקרה בו אכן נשלח המכתב לכתובת המדוייקת, שזאת להערכתה עשתה המאשימה די כדי למלא חובתה).

9. לעומת זאת, מזכיר אוסף כי עיון בפסקה אותה צירפה המאשימה תומכת במקרה זה בטעוני ההגנה, ומובילה למסקנה דומה, שכן שם שלחה המאשימה את מכתב הידוע לכתובת אותה מסר הנאשם בחקירתו, אלא שנפללה טעות בכתובת. בית המשפט קבע כי בנסיבות אלה "חומרת הפגם אינה גבוהה" בהתחשב בעובדה כי המכתב נשלח לכתובת שנמסרה על ידי

הנאשם בחקירהתו (ת"פ (רמ') 20-05-9041 מדינת ישראל נ' לוי ואח' (21.1.2021).

10. משכך, ולאחר שהתרשםות כי במקרה זה מידת הרשלנות של המאשימה גבוהה יותר, שכן כתובתה של הנאשםת הייתה ידועה לה ובכלל לכך לוודא כי המכתב ישלח ליעדו, כפי שנשלה כתוב האישום, לא מצאתי כי נכון להורות על תיקון הפגם בדרך הבטולות היחסית, אלא להורות על מחייבת כתוב האישום בהעדר קיום זכות השימוש.

11. המזכירות תעביר החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, כ"ד סיון תשפ"ה, 20 יוני 2025, בהעדר
הצדדים.

[1] כאן המקום לארה, כי באילת קיימנווה לציון כתובות לפי מספר בית ודירה, בנוסף, או במקום שם רחוב.

[2] ע"ד דנה לוי, היא באת כה הנאשםת. הדברים נאמרו בלשון סגנזה.